

**Сергей
Лукияненко**

**ПОСЛЕДЕН
ПАТРУЛ**

**ДРЕБЕН
ПАТРУЛ**

крехко девойче. Тъмна. От онези, които Забулон беше отредил за нашата охрана.

Поздравих се и с двамата и ги подминах, поклащайки глава.

Ето така се завързват любовните истории с нещастен край. Както се беше случило с Алиса и Изгор...

Времето беше толкова хубаво, че се поколебах за миг, докато стоях пред входа, дали да не отида до метрото пеша. От друга страна, точно в метрото хич не ми се влизаше. Жега, блъсканица, претъркани влакове – пиковият час в московското метро свършва към дванайсет през нощта.

Не, по-добре да отида с колата. Светлана нямаше намерение да ходи някъде. Пък аз ще презледам линиите на вероятностите и така ще успея да избегна задръстванията, което означава, че след двайсет минути ще съм в работата.

Снех защитните заклинания, които нямаше да са ми излишни, но щяха да карат особено чувствителните шофьори стреснато да отбиват встрани от колата ми, и седнах зад волана. Запаших двигателя. Притворих очи, проучвайки най-добрите възможности за маршрут.

Резултатът беше обезкуражаващ. Кой знае защо, всички вероятности се събираха в пътя към „Шереметиево“. От какъв зор, та аз няхах никакво намерение да ходя там!

Нещо пухкаво се уви около врата ми. И добродушен, леко проточен глас попита:

– Днес път далечен се пада на краля, така ли?

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Видяното изобщо не ми хареса.

Не виждах Едгар. За сметка на това виждах нещо, което беше метнал на врата ми – сребриста ко-

жена лента. Изобщо не ставаше за яка, в нея имаше нещо хищно... сякаш под сивата кожа се спотайваха множество миниатюрни остри зъби.

Освен това виждах Генадий Саушкин, който се беше настанил на задната седалка отгясно. Лицето на вампира беше безизразно.

– Какво си намислил, Едгар? – попитах аз.

– Това не те засяга. – Едгар се разсмя по начин, който никак не ми хареса. – Не си и помисляй да се спасяваш в Сумрака и не прави опити за магии. Лентичката на врата ти съществува във всички слоеве на Сумрака... във всеки случай до шестия включително. И ще ти откъсне главата при най-малкото прилагане на магия.

– Няма да проверявам – казах аз. – А после какво?

– Ще ни поканиш ли у вас? – попита невидимият Едгар. При тези гуми лицето на Саушкин леко трепна.

– Не. Извинявай, но не ни е до гости.

– Тоест можем да те убиваме? – поинтересува се Едгар.

– Нима смяташ, че ще ви дам Надя? – Не се уплаших, дори се учудих на въпроса. – Можеш да ме убиваш.

– Аз не разчитах особено, че ще склониш – каза Едгар. – Но Генадий настояваше по този въпрос – имаше голямо желание да използва гъщера ти.

– По същия начин, по който е използвал сина си ли? – не се стърнях аз. И бях възнаграден с хищно оголените зъби върху физиономията на вампира, от която моментално изчезна всичко човешко.

– Я по-кратко. – Едгар ме бутна по рамото. – Не се горещи, че няма да мога да спра Гена. Той ти е много обиден, сещаш ли се защо?

– Да. Дали не би могъл да се появиш? Не е приятно да се говори с пустотата.

– Изкарвай колата от двора – каза весело Едгар. – Не ми се иска твоите охранителчета да ме забележат... Бихме ги разкъсали преди да кажат гък. Обаче се страхувам, че Светлана може да се окаже корав залък за нас.

Генадий отново оголи зъби, като демонстрира, че има пълен комплект, в който четирите кучешки очевидно превъзхождаха човешките.

– Убеден съм – съвсем искрено казах аз. Настъпих газта, бавно изкарах колата от паркинга. Дали да не се блъсна в някой стълб? Не, тия не можеш да ги учудиш с това, те са готови за подобни действия... – Заради Надя тя ще ви смеси с прахта.

– И аз съм на мнение – все така учтиво, миролюбиво каза Едгар, – че хич не ни трябва да ни се лепне една разярена женска. Дали дъщеря ти ще успее да се добере до седмия слой – това е несигурна работа. Шансовете не са много повече, отколкото ако тебе те пришпорят както трябва.

Изсумтях.

– Страхувам се, че ще ви разочаровам. Не мога да надскоча себе си. Аз съм Висш, но не нулев. Трябва да си Мерлин, за да преминеш до седми слой.

– Нали казах, че трябва да вземем малката – изрече тихо Генадий. – Нали ти казах, че той няма да може!

– Тихо! – успокои го Едгар. – Ще успее. Засега още не е достатъчно мотивиран, обаче ние ще му помогнем и той ще се справи.

– Пробвай се – казах аз. – Е, накъде да карам?

– Към Шереметиево-дъве, къде другаде? – размя се Едгар. Невидимостта му бавно се отдръпваше, той се появяваше, първо като полупрозрачна фигура, после започна да придобива и цвят. Генадий предпочете да

не се разкрива, виждах го само в огледалото. – Мисля, че ще е най-бързо по околновръстното, нали така? И гледай да не се мотаеш. Самолетът ни за Единбург излита след час. Мисля, че ще успеем да стигнем там преди да се усетят, че липсваш. Хич не ми се ще да хабя последния заряд на Минойската сфера за портал до Единбург. Обаче имай предвид, че ако закъснееш за самолета, ще минем през портала.

– Предполага се, че в Единбург ви чака Арина, нали? – попитах аз.

– Ти карай, карай – ухили се Едгар. – А аз междувременно ще ти обясня защо ще ти се наложи да ни помагаш.

– Много интересно – казах аз. Усещах хладината в гърдите си все по-осезаемо, но никак не ми се щеше да показвам, че ме е страх. Макар че... какъв е смисълът? Вампирите инстинктивно надушват страха. Дори с магия е трудно да се скриеш от възприетото им.

– Ти ще се стараеш заради гъщеричката си, разбира се – каза Едгар. – Заради гъщеричката и жената. С Тъмен моя номер не минава, обаче със Светлите е точно това, което трябва.

– До моите не можеш да се добереш.

– Ако бях сам, може би не бих. Хесер и Забулон добре са се потрудили. Лично аз преброих шестима охранители. А ти за колко знаеш? За двамата глупави младоци на стълбите?

Премълчах.

– Предполагам, че са най-малко осем, ако не и дванайсет – каза загрижено Едгар. – Безполезно е да се гадае, ония двамата гърти пръдльовци са решили да се презастраховат. Но ако го кооперацията ти стане взрив... не, не обикновен взрив, а ядрен... Тогава загиват дори Висшите Различни, Хирошима доказва това нагледно.

– Няма да прибегнеш до такова средство, Едгар – казах аз. – Ти си Тъмен, но не си психопат. Атомен взрив в центъра на Москва? За да убиеш гъщеря ми и жена ми? А колко хора ще загинат? Ами ако на някой не му издържат нервите, ако това бъде сметнато за ядрена атака и започне световна война?

– Точно така! Най-важното е – Едгар се разсмя, – че дори ако Хесер усети нещо гнило и изведе роднините ти по-далеч от Москва, да речем, в уфимското скривалище, това няма да промени кардинално ситуацията. От твоите действия, така или иначе, ще зависи съдбата на стотици хиляди, дори милиони хора. Не е лоша въздица за един Светъл, а?

– Какво е станало с теб, Едгар? – попитах аз.

– Нищо. – Едгар се разсмя с нервен, неестествен смях. – С мен всичко е наред!

– Загубил ли си някого, Едгар?

Загадох въпроса си напосоки, но той мълчеше – и аз разбрах, че съм улучил.

Най-после започвах да разбирам нещо от случващото се.

– Жена си – най-после каза той. – Анабел.

– Ти каза, че си бил с нея на Крит – спомних си аз.

– Бях. Точно преди една година. Вървяхме от плажа към хотела, покрай шосето... Край нас минаваше един камион. Шофьорът изгуби управлението, удари я със скорост осемдесет километра в час. Не успях да направя нищо.

– Ти си я обичал – казах аз с учудване.

– Да – кимна Едгар. – Обичах я. Аз да не съм Забулон, аз мога. Можех.

– Много съжалявам – казах аз.

– Благодаря ти, Антоне – изрече Едгар със съвсем нормален глас. – Знам, че го казваш искрено. Но това не променя нищо... в нашите отношения.

– Защо се опълчи срещу всички? Защо привлече хората?

– Хората ли? Какво значение има как ги използваме, Антоне? Ние живеем за сметка на тяхната енергия. Защо тогава да не ги използваме като пушечно месо... А защо съм се опълчил срещу всички... тук поставяш въпроса неправилно. Изобщо не съм *срещу*. Аз съм *за*. Ако искаш, аз съм за всички Различни. За Тъмните и Светлите. Когато постигнем целта си, вие ще разберете. Дори ти ще разбереш.

– Не сме се договаряли така – каза Генадий.

– Помня как сме се договаряли – сръза го Еггар. – Ние правим онова, което сме замислили. А после ти извикваш Антон на дуел. Всичко е правилно, нали така? Нали ти сам пожела честен двубой?

– Пожелах – с известна доза съмнение потвърди Генадий.

– Какво пък, щом си толкова сигурен, че ще ви разбера – казах аз, вече влизайки в завоя за околоръстното и борейки се с изкушението рязко да извия волана и колата да полети надолу от естакадата, – би могъл да ми кажеш какво сте замислили. Току-виж започна да ви помагам доброволно?

– Мислих на тази тема – кимна Еггар. – Дори от самото начало смятах, че от всички Светли, които познавам, ти си най-с всичкия си. Но се случи така, че започнахме да работим с Генадий. А той беше категорично против. Той не те обича, разбираш ли. Ти си убил сина му. Заради теб съпругата му се е развъплътила. Е, как да те вземем в Последния патрул?

– Много романтично наименование.

– Гена го измисли, той ни е голям романтик – засмя се Еггар. – Не, ние не смятахме да те закачаме. Отмъщението е хубаво нещо, но само ако не ти е останало

нищо друго, освен него... Защо трябваше точно теб Хесер да прати в Единбург!

– Убихте Виктор, защото той е разпознал Генадий, нали?

– Да – кимна Едгар. – Това беше спонтанен ход. Гена започна да нервнички, реши, че появата на съученика на Костя не е случайна, че ни следят. Разбира се, сбъркахме. За сметка на това открихме как да си отваряме бариерата на трети слой. За това нямахме точни данни.

– Що се отнася до голема на петия слой – вие ли бяхте?

– О, да! – Едгар се засмя. – След като Анабел загина, мен ме преместиха на работа в специалния архивен отдел. Ами... за да се успокоя, за да изживея болката си на една спокойна длъжност... Само да знаеше, ти, Светлия, какво има в специалното хранилище на Инквизицията! Дори не подозирах, че такива неща могат да бъдат създадени. Честно ще ти кажа, че през последните сто години магията донякъде е деградирала. Разглезили сме се, използвайки човешки вещи. А ние сме имали аналози и на телефоните, и на колите, и на самолетите... какво да говорим за аналозите! Могли сме да създадем цивилизация, базираща се изключително на магията!

– Само че ние изработваме по-малко Сила, отколкото консумираме – казах аз. – Не можем да живеем без хората.

– Между другото, аз мислих по въпроса – оживи се Едгар. – Би могло... ей, недей да намаляваш скоростта! Движи се в лявото платно, там засега е чисто... Та така, мислил съм по въпроса. Най-идеално общество ми изглежда онова, което има близка до средновековната структура. Хората живеят обикновено,

здравословно, простичко, работят сред природата, занимават се със занаяти и изкуство. Няма нужда от централизирани правителства, напълно са достатъчни феодалната система, бароните и номиналните крале. А ние, Различните, живеем отчасти сами, отчасти сред хората. Без да се крием! И всички знаят за нас. Разбира се, дори хората при тази схема могат да отправят предизвикателство към един маг или вампир. Нека! Трябва да работи механизмът на естествения подбор, за да бракува слабите и прекалено жестоките Различни. Ето този свят би бил далеч по-приятен от сегашния, при това както за нас, така и за хората. Никогато ли не си чел фентъзи?

– Какво?

– Не си ли чел книги? Всички тези Властелини на пръстените, Конани, Магьосници от Землемория, Хари Потърровци?

– Чел съм това-онова – казах аз. – Ами... някои неща са наивни, някои са интересни. Като развлекателна литература е съвсем поносимо четиво дори за нас.

– Пък сред хората е далеч по-популярно, отколкото научната фантастика – каза уверено Едгар. – Ама че парадокс – на хората не им е интересно да четат за усвояването на Марс или за полетите към звездите, за това, което наистина биха могли да постигнат. За сметка на това, те мечтаят да станат магове, да се хвърлят в сражение с голям остър меч... ако поне някой от тях знаеше как изглеждат раните от истински меч... Какво означава това? Че средновековният свят, в който съществува магията, е най-примамлив за хората!

– Ами да – казах аз. – Разбира се. Защото никой не се замисля за предимствата да се ходи по нужда в двора при минус двайсет градуса студ или за смрагта,

която се разнася оттам при четирийсет градуса на сянка. Защото героите на тези четири не страдат от хрема, нямат киселини, апандисит и малария, а ако закъсат със здравето, веднага се появява някой Светъл лечител. Защото всички се виждат на кралски трон, с плаща на могъщ маг или най-малкото като войни от свитата на весел и храбър барон. Но не и на някое спечено поле с мотика в ръка, загледани след войните на барона, току-що отпъкнали жалката реколта, половината от която е собственост на същия този весел и храбър барон.

– Това е друг въпрос – каза миролюбиво Едгар. – Навсякъде има минуси и плюсове. За сметка на това няма реклама, политици, адвокати, генномодифицирани продукти...

– Продуктите изобщо ще са малко – вметнах аз.

– ...деца, родени уродливи заради замърсяването на околната среда...

– Време е да станеш член на „Гринпийс“. За сметка на това ще е пълно с деца, които са урочасани още в майчината утроба. И още повече ще са обикновените деца, умиращи по време на раждане и заради липсата на лекарства. Да не сте намислили да потопите света в средновековието, Едгар?

Едгар въздъхна:

– Не, Антоне. Това е твърде, ама твърде малко вероятен изход. Мога честно да си призная, че се надявам на такъв. Но шансовете са малко.

– Много сериозно се замислям дали да не извъртя волана и да не се забия в някой стълб – казах аз. – Виждаш ли отпред над околоръстното моста за пешеходци? Има толкова примамливи опори...

– На нас нищо няма да ни стане – отговори Едгар. – Пък и на теб също, предполагам. Колата ти е

хубава, с въздушни възглавници, колани... има шанс да оцелееш. Не прави глупости. Ако искаш да се самоубиеш – направи някоя магийка.

– Какво си изровил в архива? На какво се надяваш?

– Не му казвай – изрече мрачно Генадий. И тези думи оказаха точно обратното въздействие. Все пак Едгар поначало си беше Тъмен, който е свикнал да гледа на вампирите с погнуса и презрение. Дори на съюзниците си.

– Инквизицията винаги се е отнасяла с голямо внимание към артефактите, намиращи се извън нейния досег – каза Едгар. – На артефактите, създадени от Мерлин, винаги се е отделяло специално внимание... по напълно разбираеми причини. За Венеца на Всичко не се е знаело много. Само това, че се намира в Шотландия и потенциално е един от най-силните магически предмети. Ако не и най-силният. Но се е смятало, че за Венеца няма никакви данни. За щастие, преди няколко години започна пълно каталогизиране и компютризиране на архивите. Заедно с всичко останало в електронен вид бяха прехвърлени и резултатите от средновековните разпити на вещици, на забравени от всички отчети на агенти и учени. Търсех всичко, което е свързано с Мерлин, и открих няколко реда, потънали в забрава преди много, много време. Една от Светлите вълшебнички от тринайсети век, първо равнище... Та тези данни са попаднали у нея, нека да го кажем така, не поради нейния ранг... Вълшебницата е била разпитана по повод на една каша, забъркана в Глазгоу, тогава малко провинциално градче. И по време на разпитите взела, че споменала за „последния артефакт, създаден от Мерлин“. Помолили я да уточни какво прави този артефакт. И тя отговорила, че, ако се преведе буквално: „Венецът е това, за което мечтаят отишлите си

от нас Различни, това, което те очакват в Сумрака, това, което ще им донесе щастие и ще им върне свободата...“ Тогава никой не придал значение на тези нейни думи и казаното си стояло в архивите дълги векове, докато пергаментовия лист не бил сканиран, а аз не пуснах търсене с ключова дума „Мерлин“.

– Предполага се, че сега тази информация липсва в базата данни на Инквизицията – отбелязах аз.

Едгар се подсмихна.

– Вие искате да съживите мъртвите Различни, така ли?

– Отишлите си – каза през зъби Генадий. – Отишлите си, не мъртвите!

– Не е толкова просто – каза Едгар. – Ние мислим, че Венецът на Всичко ще слее сумрачния и човешкия свят, ще унищожи барьерите между слоевете. И ако сега напусналите ни не могат... на практика не могат да се връщат в нашия свят, а ние не сме способни да изкараме по-дълго в дълбоките слоеве на Сумрака, Венецът ще промени всичко. Ще сме заедно с нашите, които са си отишли от нас.

– Едгар, та вие не знаете нищо с пълна сигурност – казах аз. – Не можете да го знаете. Това са само догадки. Ами ако слоевете наистина се слепят с нашия свят? Това ще е катастрофа!

– Ние знаем, че отишлите си Различни го искат – каза твърдо Едгар.

– Въз основа на една фраза, изречена през тринадесети век от някаква вълшебница?

– Тя е била любовница на Мерлин. Знаела е точно как стоят нещата.

Отказах се да споря.

Какво можех да противопоставя на тяхната вяра? Абсолютно нищо. На вярата може да се противо-

постави само друга вяра, а не факти, да не говорим за хипотези.

– Ако знаех с абсолютна сигурност, че Венецът ще върне отишлите си Различни – бих ви помогнал, Едгар. Но аз не съм сигурен в това. – Свих по Ленинградско шосе. – Това първо.

– Продължавай – подкани ме любезно Едгар.

– Дори да исках да ви помогна, охраната на артефакта в Единбург е подсилена. Всички са наясно, че ти пак ще се засилиш натам. И предполагам, че вече е пресметнато колко и каква магия си откъмнал от хранилището, така че твоите амулети няма да представляват изненада. Просто не можем да си пробием път. Това второ.

– Повярвай, аз свърших много добра работа – каза с гордост Едгар. – В Инквизицията вече нямат никаква идея какво са имали, какво са нямали и какво им е останало налице. Инквизицията е много, ама много бюрократизирана структура. Вероятно това е съдбата на всяка стояща по-високо от държавата организация, няма значение дали е човешка или наша. Няма да ни е лесно, обаче ще успеем да си пробием път. Дори ти да не ни помагаш... предполагам, че е почти невъзможно да те накараме да убиваш Светли.

– Трябваше да вземем малката, тогава щеше да помогне – изсъска отзад Генадий.

– Кротувай – отговори Едгар. – Ама че си човекоразец, а? Трябва да сме по-хуманни, Генадий!

– Приживе бях хуманен – каза вампирът. – И докато не убиха Костя също се крепях. Докато Полина не си отиде. Стига ми толкова!

– И все пак трябва да положим усилия да преодолеем разногласията, щом за известно време ще сме един отбор – отбеляза разсъдително Едгар. – Да не падаме